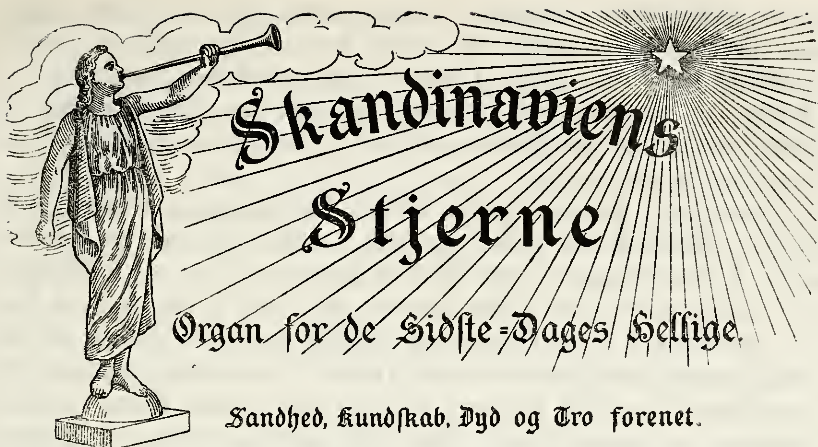

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2	15. Januar 1912	61. Aargang

Oplysning, Dannelse og Fred.

Tale af Apostel Orson F. Whitney for at agitere for Fredssagen og for Vedtagelsen af visse Traktater om god Forstaaelse mellem England, Frankrig og de Forenede Stater, angaaende hvilke der foreligger Forslag i det amerikanske Senat.

Den viseste Udtalelse i Bulvers store Drama „Richelieu" er den store Statsmands: „Tag Sværdet bort; Stater kunne frelses det foruden." I ville maaske alle mindes Scenen: Den gamle Kardinal, som er Premierminister i Frankrig, samtaler med sin Ungdomsven og Fortrolige, Joseph; de opfriske deres Ungdoms Eventyr, men dvæle navnlig ved den Tid, da Richelieu var Kriger — han var nemlig baade Kriger, Præst og Statsmand — og da han drev den engelske Angrebsarmee tilbage. Medens de opfriske disse Minder, fyldes han med Mod og Soldateraand; han glemmer, at hans Ungdoms Kræfter ere borte, og at han nu er en legemlig svag, gammel Mand, medens hans Aandskraft er stærk og klar. Han griber sit store, tunge Slagsværd, som han i tidligere Dage haandterede med Lethed, men som han nu ikke magter at løfte. Efter flere forgjæves Forsøg falder han i Afmagt og udbryder: „Et Barn kan nu overvinde Richelieu!" Det er i denne Stilling, han saa viist siger: „Tag Sværdet bort; Stater kunne frelses det foruden." Han siger endvidere: „Under virkelig store Mænds Regjering er Pennen mægtigere end Sværdet."

Meget mere kunde der være bleven sagt til hans Ære, dersom han tidligere i sit Liv havde næret disse Følelser og „tænkt paa sin Skaber

i sin Ungdomsdage" istedetfor at vente, indtil han var bleven gammel og affældig. Dog gjælder det ogsaa her: „Bedre sent end aldrig." Bedre er det derfor ogsaa, at Verden i en fremskreden Alder lærer, at Pennen er mægtigere end Sværdet, end hvis den ikke lærer det. Vi kunne alle bifalde det slaaende Udbrud: „Tag Sværdet bort; Stater kunne frelses det foruden."

Dette lærte Profeten Joseph Smith, Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, da han i 1844 tilraadede de Forenede Staters Kongres og det hele Land at frembringe Fred og i Mindelighed ordne et brændende Spørgsmaal, som snart truede med at døbe hele Nationen i sit eget Blod, en Konflikt, som vilde splitte det hele Land og ryste hele Verden med sin Torden. Joseph Smith havde nemlig saa tidligt som 1832 forudsagt Borgerkrigen, angivet Stedet — Syd-Carolina — hvor det første Skud vilde løsnes, og sagt, at Slaverispørgsmaalet skulde blive Aarsagen til Krigen. 12 Aar senere tilbød han Nationen sin Tjeneste som Præsident over de Forenede Stater, og i sit politiske Program foreslog han at udrydde Slaveriet paa den Maade, at hver Slaveejer skulde have en Godtgjørelse for hver Slave, han gav fri; derved troede han, at Unionen kunde blive frelst uden Sværdslag, og Midlerne til Slavernes Løskjøbelse mente han kunde skaffes tilveje ved, at Regjeringen solgte offentlig Land, som stod til dens Raadighed. 11 Aar efter gjorde Ralph Waldo Emmerson et lignende Forslag og blev af hele den civiliserede Verden hyldet for sin vise og humane Opfattelse og praktiske Løsning af et af de mest indviklede Spørgsmaal. Men vor Nation var ikke oplyst nok til at kunne se Vigtigheden af en saadan fredelig Afgjørelse af de Forviklinger, der kostede en Million af Liv og Billioner af Pengeværdier for ikke at tale om den skrækkelige Bitterhed og Hjertevé, som endnu kan mærkes paa adskillige Steder, hvor Ilden stadig ulmer under Asken af den frygtelige Borgerkrig.

Det var Sentimenter af Joseph Smith, Ralph Waldo Emmerson og Bulver, Forfatteren af „Richelieu", som tilsidst ledte til, hvad vi kalde „Haags Freds-Tribunal", angaaende hvilket Dr. Henry Van Dyke i 1905 skrev følgende:

„Betragt de Bestræbelser, som Verden gjør for at blive Krigen kvit og, hvis dette ikke lader sig gjøre, saa dog i det mindste indskrænke dens Skræk og Lidelser. Det høje Tribunal af Fredsmæglere i Haag er en Milepæl paa Verdens store Landevej til Forbedringen i Methoden for at opnaa en fredelig Løsning af internationale Forviklinger. Hvert Aar frembringer nye Fordele paa dette Omraade. Siden 1903 har England og Frankrig, Holland og Danmark, Frankrig og Spanien, England og Italien indgaaet Overenskomst om at henvise Forviklinger af en vis Art til endelig Afgjørelse ved et saadant Tribunal, og i Ti-

den derefter ere mindst 7 Spørgsmaal af international Betydning blevne bilagte i Mindelighed. Sandt er det, at Krigen endnu findes paa Racens Program. Svære Befæstninger vedligeholdes ved uhyre Bekostninger, og Nationerne paastaa, som Rusland udtrykte det, at det er god Politik at kjøbe Respekt, den Ene fra den Anden, selv om det koster Hundrede af Millioner aarlig. Nogle af Fredens velmenende Forkjæmpere ere endnu ikke oplyste nok til at se det uholdbare i en saadan Paastand. Den Fred, som fremkommer ved Frygt, er kun en undertrykt Krig. Nu og da, her og der, giver denne undertrykte Krig efter for et stærkere Tryk; Tusinder af Mænd trække i Uniformen, og til Trommers og Pibers Lyd blæser man hverandres Hjerne ud.

Men til Trods for alt dette se vi, at Medfølelsens og Barmhjertighedens Aand tiltager i Verden og viser sig i mere humane Regler for Krigsførelse. De middelalderlige Krige og Piratlivet, som toleleredes indtil det 19. Aarhundrede, er helt afskaffet. Slagtning, Tortur og Slaveri for Krigsfanger, der før blev praktiseret selv af kristne Nationer, maatte i Midten af det 17. Aarhundrede vige for den Skik, at enhver Fange blev frigivet ved Krigens Slutning uden Godtgjørelse. Endog Muhamedanerne besluttede, at de ikke mere vilde holde deres Krigsfanger i Fangenskab eller Slaveri eller udsætte dem for Tortur. I 1828 indgik Persien og Tyrkiet en Overenskomst om at udvexle Krigsfanger.

Der har ogsaa været en stadig Forbedring og Skærpelse af Reglerne for at beskytte saadannes Liv og Ejendom, som ikke deltage i Krigen, og der kan ogsaa spores uhyre stor Nedgang i Grusomheder og Overgreb af sejrende Armeer mod fredelige Indvaanere og overvundne Nationer. Læs Historien om spanske Soldaters Belejring og Plyndring af en By i Holland, som den gjengives i Matley's „Dutch Republic", og sammenlign den med Historien om Belejringen af Paris i 1870 eller Indtagelsen af Peking i 1900, og I ville snart lægge Mærke til, at selve Krigen er bleven berørt af Medlidenhed og Barmhjertighed. Betragt „det røde Kors Selskab", som yder baade Ven og Fjende Kjærlighed og Hjælp. Og læg Mærke til, at dette Selskab har en Organisation i Japan med 1 Million Medlemmer og en aarlig Indtægt af 1,500,000 Dollars. Vi kunne da ikke benægte, at Medfølelse og Sympathi have tiltaget i en uhørt Grad siden Charlemagnes, Barbarossas og Napoleons Dage, ja endog siden Dagene i Libby og Elmira Fængsel, og dersom ingen af disse Sammenligninger kan trøste og opmuntre, saa tænk, hvad det betyder, at ingen af de store Nationer i Verden kan erklære Krig i Religionens Navn. Alene ved denne ene velsignede Ting er jeg sikker paa, at Verden bliver bedre."

En af de nyeste Udtalelser angaaende dette vigtige Spørgsmaal hidrører fra Præs. Taft, som jeg allerede har henvist til. Alle, som lyttede

dertil, ville erindre, hvor det glædede dem at høre denne gode, store Mand, som er vor Nations Hoved. For at opfriske eders Erindring vil jeg læse noget af det, som Aviserne skrev derom: „Præs. Taft meddelte alt vedrørende de Fredstraktater, som han havde forfattet, og som nu vare under Senatets Overvejelse; deres Hensigt var at sikre varig Fred blandt Nationerne og endelig Afvæbning. Han meddelte ogsaa, at han i Fredsselskabets Møde i Washington havde fremlagt en Plan til at oprette en Mæglingsdomstol i Washington for alle Nationer. Frankrigs Ambassadør, som var tilstede, udtalte, at hans Regjering vilde slutte sig til de Forenede Stater om en saadan Traktat, hvorfor denne ogsaa vedtoges.

Den engelske Ambassadør udtalte, at det engelske Folk ogsaa vilde støtte en saadan Overenskomst, og da Forslaget blev fremlagt i det britiske Parlament, gav Oppositionspartiets Leder, Arthur Balfour, det sit hjertelige Bifald, hvilket ogsaa var Tilfældet med alle andre Klasser af det engelske Folk. Til Trods for, at enkelte af Senatets Medlemmer syntes at frygte for, at nogle af deres ældgamle Rettigheder skulde tabes ved Traktatens Adoption, saa vidste han dog, at Forslaget og Princippet var fuldstændig rigtigt og vilde vinde Sejr til Slutning. Jeg skal vedblive at forsvare Sagen overfor Folket og Senatorerne, som modsætte sig den, og jeg tror fuldt og fast, at Adoptionen af disse Overenskomster vil blive et mægtigt Skridt til endelig Fred."

Jeg skal overlade Udviklingen af Freds-Emnet til de følgende Talere, men før jeg slutter, vil jeg gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende denne verdensvide Fredsbevægelse, set fra en Sidste-Dages Helligs Synspunkt. Ned igjennem alle Tidsaldre have gode Mænd og Kvinder i forskjellige Nationer havt deres Sind henvendt til den Tid, da, som forudsagt af en af de Gamle, Rige ikke mere skulde rejse sig mod Rige og Folket ikke mere lære at føre Krig. For over et Hundrede Aar siden sang den skotske Bard Robert Burns om denne herlige Tilstand; senere sang ogsaa den engelske Poet Tennyson om millennial Fred og forudsagde Virkeliggjørelsen af Aviation (Luftsejlads), hvilket vi allerede se Begyndelsen af i vor Tid.

Men Profeter vare før Poeter, medmindre vi forudsætte, at de vare samtidige. Alle store Profeter ere nødvendigvis Poeter — jeg mener ikke almindelige Rimsmede. Men alle store Poeter have ogsaa en profetisk Aare. Dr. Holland erklærer, at Verdens Poeter ere Menneskeslægtens Profeter. De stræbe altid at forudse det endelige Gode. De skabe altid det Paradis, som skal vorde, og fremmane det Millennium, som skal komme. Naar Verden kan naa Poetens Ideal, da har den naaet Fuldkommenheden, og det vil gjøre Verden meget godt at maale sig selv efter dette Ideal og stræbe efter det reelle til dets luftigste Højder. Guds Profeter vare de første til at proklamere Fredsregjeringen. Jeg

kunde henvise til en Forudsigelse for 5000 Aar siden i Skrifter, som blandt de Sidste-Dages Hellige anses for guddommelige, hvori Profeten Enoch, som byggede det antediluvianske Zion, først blev vist Guds Søns Komme i Kjødet for at dø, for at vi maatte leve, og han saa' ham igjen som Regent over den fredfyldte Jord for et Tusind Aar. Jeg har allerede citeret nogle af Profeten Esais' Forudsigelser om universel Fred.

Jesus er Fredens Standardbærer. Englene, som forkyndte hans jordiske Komme, sang: „Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed!" Men Frelseren sagde ogsaa: „I skulle ikke mene, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd", og deraf maa vi slutte, at hans Mission gjaldt andet end Fred. Han gav sine Apostle denne Befaling: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt". Men deri ligger ikke, at Kristi Evangelium er et Fordømmelsens Evangelium. Der er ingen Fordømmelse deri. Fordømmelse er kun en Følge af at forkaste Frelseplanen. Dersom en Mand sætter en Stige ned i en Grav, paa hvis Bund en Ven af ham ligger hjælpeløs, men denne ikke vil gaa op ad Stigen, da kan man ikke bebrejde Manden, som stillede Stigen der, at Vennen bliver i Graven. Det er Vennen selv, som bærer Skylden, fordi han ikke benyttede den Hjælp, som Manden stillede til hans Raadighed. Ligesaa er det ogsaa med de guddommelige Midler, som Herren har bestemt til Verdens Frelse. Dersom Mennesket afslaar Frelsens Midler, paafølger Fordømmelsen, men det er ikke, fordi den er en Del af Evangeliet.

Forkyndelsen af Fredens Evangelium kan sætte Fader imod Søn, Broder imod Broder, Moder imod Datter og paa den Maade virke som et Sværd; det var imidlertid ikke Guds Hensigt, at det skulde blive saaledes, men dette skyldes Stridens og Uoverensstemmelsens Aand, som Lucifer bragte med sig, da han udkastedes af Himmelens store Raad, fordi han foreslog Tvang istedetfor Menneskets fri Villie til Frelse, og derfor kom Krigens, Uenighedens og Revolutionens Aand. Medens den angergivne Sjæl annammede Evangeliet, vil den gjenstridige og uomvendte forkaste det, og derved kommer der Splid, Uoverensstemmelse og Adskillelse, som kan lignes ved Sværdet, der deler mellem det Gode og det Onde, mellem den Lydige og den Ulydige; men deri ligger ikke, at Kristi Mission er en Splidens Mission.

Fred kommer til alle, som annamme Kristus. Hos Mennesker, i hvem Englen sagde, at Gud havde Velbehag, kommer der en underfuld Fred, som ogsaa giver sig tilkjende i den underfulde Forandring, der finder Sted i deres hele Liv og Sindelag. Et af disse Mennesker, Saulus Forfølgeren, blev senere Paulus Apostlen og Forsvareren. Han udbrød

en Gang: „O Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Sejr?" Og da de førte ham til Retterstedet for at halshugge ham, fordi han vidnede om Gud og hans Søn Jesus Kristus, udtalte han triumferende: „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen. Iøvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag." Den frygtsomme Peter, der fornægtede sin Mester, da han svor, at han ikke kjendte ham, undergik senere en mærkelig Forandring, og Fred fyldte hans Sjæl, saa at han, da han skulde lide Martyrdøden, forlangte at blive korsfæstet med Hovedet nedad, fordi han følte sig uværdig til at hænge paa samme Maade som hans Frelser. De Hellige eller første Kristne fandt sig med Taalmodighed i, at deres Ejendele bleve ødelagte, og gik Døden modigt imøde paa Arenaen eller led Døden paa anden Maade. Den store Skare af kristne Martyrer maatte sikkerlig have en underfuld Fred, en saadan, som Verden ikke ejer, og som overgaar al Forstand.

Ikke desmindre vare de Dage ikke en universal Fredens Tid. Et saadant Arbejde kan ikke udføres paa een Dag. Menneskets Handlefrihed spiller her en Rolle, og Gud tvinger ikke Menneskets Sind og Hjerte. Han vil overtale; han vil udøse af sin Aand og vinde Verden gradvis, men aldrig ved Tvang, uagtet han veed, at Mennesket vil faa Straf for sin Trods. Kristus bruger ikke Koranen eller Sværdet til at underlægge sig Menneskets Sjæl, men derimod Taalmodighed, Overbærenhed og Mildhed. Jesus er ikke Tvangslærens Forfatter; det er Lucifer.

Der er to Kristi Komme, som Enoch forudsaa, og som ogsaa andre Profeter havde forudsagt. Han kom først som et Lam, der ledes til Slagtebænken, men han vil herefter komme som en Løve, ja, som baade Lam og Løve, personificere baade Retfærdighed og Barmhjertighed og paa sin Herligheds Trone give Verden et Tusind Aars Fredsregjering.

Det var for denne Sag i Overensstemmelse med de Sidste-Dages Helliges Tro, at dette store Arbejde blev paabegyndt i første Del af det 19. Aarhundrede — det Værk, som Verden kalder „Mormonismen". Vi kalde det Gjenoprettelsen af Jesu Kristi Evangelium, efter at det i mange Tidsaldre havde været borttaget fra Jorden. Dette er Begyndelsen til en af de største Evangelieuddelinger; det er Tidernes Fyldes Husholdning. Dette er Betydningen af Joseph Smiths Mission; det er Mormonismens Opgave at prædike Evangeliet i hele Verden til et Vidnesbyrd, at opløfte et Fredsbanner, at indsamle det spredte Israel fra den lange Adspredelse, at opbygge et Zion, at berede Folket for Herrens Komme og for Introduktionen af Millenniet. Vi forvente ikke, at alle Mennesker ville blive Sidste-Dages Hellige under Kristi Fredsregjering, men vi tro, at alle Mennesker ville blive beskyttede i deres forskjellige religiøse Begreber og Samfund; baade Mormon, Methodist, Baptist, Presbyterian og Katholik ville alle nyde samme Rettigheder og

Privilegier under Kristi Kejserdømme. Guds Riges Grændser vilde blive mere udstrakte end Guds Kirkes Grændser; alle Nationer ville ære Kristus; thi Satan skal da bindes, og Krig og Ugudelighed ville ikke mere finde Sted, medens Fred og Retfærdighed skulle raade. Kristne saavelsom Hedninger ville saa Frihed til at tjene Gud efter deres egen Villie og Opfattelse i de velsignede Tusind Aar, da Verden vil herliggjøres som en Beredelse for dens endelige Helliggjørelse og lyse som en celestial Klode, et passende Opholdssted for Guder og Mennesker.

Tilfreds Alderdom.

Du Aftensol, som sænker
Dig paa mit sølvgraa Haar,
Din Fred jeg stille tænker
Og til mit Hjerte gaar.
Min Dag er og henrunden
Med Skyer og med Strid —
Sig nærmer Hvilestunden
Som din saa klar og blid.

Jeg ønsker ej tilbage
Min Ungdoms varme Tid —
Den gav mig skjønne Dage,
Men ogsaa Sorg og Strid.
Hver Blomst, som blev henvejret,
Mig fryded engang smukt;
Men Stammens Kraft har sejret
Og satte nogen Frugt.

Naar snart jeg stille blunder
Alt under grønne Høj
Og aldrig mere grunder
Paa Verdens Kamp og Støj,
O Aftensol! — da breder
Paa Graven du dit Skjær,
Indtil jeg Vingen spreder
Frigjort mod Stjerners Hær.

A. Munch.

Mandag den 15. Januar 1912.

Det Første Præsidentskabs Julehilsen.

Mindefesten for den mest underfulde Fødsel højtideligholdes i alle kristne Lande den 25. December, hvilken Dag vi imødese med Glæde. Gamle Profetier forudsagde Frelserens Fødsel som Barnet i Bethlehem, Jomfruens Søn, og disse gjentages ofte i den hele Kristenhed. Mange Forudsigelser angaaende hans triumferende Gjenkomst som Kongernes Konge og Herre over hele Jorden findes ogsaa i hellige Skrifter, men de blive ikke citerede saa ofte; naar der henvises til dem, da er det mere paa en poetisk eller figurlig Maade. For de Sidste Dages Hellige er Profetens Sprog ligesaa bogstaveligt i een Sag som i en anden. Vi forvente Frelserens Komme og hans Rige ligesaa virkeligt, som vi tro paa hans Fødsel og Korsfæstelse. Medens vi festligholde den store Tildragelse, som en Gang fandt Sted, forvente vi en tilkommende stor og herlig Gjenkomst af Fredens Herre.

Verdens Forberedelse til Opfyldelsen af de Haab og de Ønsker, som ere udtalte af Poeter, Vise, Filosofer og Seere, er gradvis foregaaet i mange Aarhundreder. De Midler, som Fjenden har benyttet til at undertrykke og udrydde den kristne Tro, have netop tjent til at vække Verden op til at se det skjønne og ønskelige deri og løftet den højt over alle andre religiøse Samfund og Bekjendelser. De Forandringer, som have fundet Sted, ere ligefrem mirakuløse: Jesus af Nazareth, født ukjendt og i Ringhed, opvoxet i en ubetydelig By i et lille Land under hedensk Regjering, udkastet som en Bedrager af sit eget Folk og Race, „hadet og foragtet af Mennesker", dømt som en Forbryder til den grusomste og foragteligste Død, bliver nu fremholdt og anerkjendt af Jordens fornemste Nationer som den største og ædleste Mand, der nogensinde har levet paa Jorden. Hans Karakter lovprises, hans Exempel fremholdes som i højeste Grad værdig til Efterlevelse. Hans Lærdomme og Formaninger citeres, i Theori i det mindste, som guddommelige, og hans Indflydelse anerkjendes som en forøget Kraft i det Godes Tjeneste overfor den hele Menneskehed.

Alt dette viser en mægtig Bevægelse henimod Kronen paa alle de øvrige Tildragelser i Verdenshistorien: Kristi Komme, for at anerkjende og eje sine Egne — ja endog hans fulde Herredømme over denne Jord, som han gjenløste og kjøbte med sit eget Blod. Men noget mere er sikkerlig nødvendigt for at bringe i organiseret Form og Virksomhed de forskjellige Elementer og Hjælpemidler i et levende og potent Legeme med bestemte Principper og Kræfter, som handle i Samklang og Enhed

for at danne Kjærnen i den Regjering, for hvilken den Salvede selv skal blive Hovedet. Dette kan ikke blive udført alene ved menneskelig Hjælp. Dets Ophav, Begyndelse og fremtidige Ledelse maa være himmelsk og guddommelig. Guds Rige, aandeligt eller timeligt, maa oprettes af Himmelens Gud; ellers vil det kun blive Menneskeværk. Det er de Sidste-Dages Helliges Glæde og Mission at proklamere Oprettelsen af Kristi Kirke eller hans aandelige Rige paany, og at det vil blive udviklet til hans jordiske Rige ved hans personlige Komme.

Medens vi højtideligholde Frelserens Fødsel og hilse hans forventede Komme og Regjering, saa fryde vi os ogsaa over hans Forløber, Tjener og Profet Joseph Smiths Fødsel, der fandt Sted den 23. December 1805. For ham aabenbarede han sig, og paa ham beseglede han Myndighed til at introducere den sidste Husholdning og gjenoprette Evangeliets Fylde med alle dets oprindelige Lærdomme, Ordinancer, Gaver, Præstedømme, Apostelskab, Orden, Aand og Magt. Denne Institution er oprettet. Det er et sandt og virkeligt Faktum. Den baner sig Vej blandt alle Folk og Nationer. Gud er deri. Kristus selv er dens levende, himmelske Overhoved, og nu i Juletiden er dette den hovedsagelige Aarsag til vor Festglæde. Det er ingen Drøm eller forfængelig Illusion, men en veritabel Virkelighed, om hvilken vort Liv og vor Virksomhed bevæger sig.

Som Aarene komme til os, finde vi nye Grunde til Lykønskning og Tilfredshed med Julefesten. Vejen aabnes mere og mere for Evangeliets Forkyndelse. Vore flittige og trofaste Missionærer, omtrent 2000, vinde Fodfæste i de ledende Lande i Verden, og Antipathi viger Pladsen for Sandhedens Lys. I Storbrittanien, Holland, Tyskland, Sverig, Danmark og Norge har der i afvigte Sommer været rejst en heftig Agitation imod os, foranlediget ved usande Rygter om vore Missionærer, der udgik fra ondskabsfulde Personer og spredtes videre ved Tale og Skrift. Den gamle Historie om, at unge Kvinder i stort Antal lokkedes til Utah for at blive plurale Hustruer, sattes paany i Omløb, og de afskyeligste Historier om Usædelighed her i Utah udbredtes fra Talerstol og Presse. En frygtelig Storm af Uvillie vaktes derved mod vore Ældster, som truedes med Uddrivelse fra disse Lande, og en stor Del Forfølgelser og Voldshandlinger anvendtes mod vort Folk. I England opfordrede Prælater og andre fremragende Personer Regjeringen til at benytte skarpe Midler mod Mormonismen. De havde ikke selv noget Kjendskab til Sagen, men de troede paa de falske Rygter, der vare satte i Omløb. En officiel Undersøgelse blev imidlertid iværksat, og ved denne blev Usandheden af Rygterne fuldstændig konstateret, og Mormon-Missionærernes gode Liv og Karakter bevistes ved, at de ofrede deres Tid og Talenter uden Godtgjørelse for at bringe Evangeliet til alle Nationer. Ligeledes bevistes det, at den Kirke, som de repræsenterede, ikke

yder Midler til nogen Persons Emigration og heller ikke ved Lokkemidler søger at bringe Ung eller Gammel, Mand eller Kvinde til Utah. Den offentlige Menings Opfattelse af Sagen har gjort Sit til, at disse ondskabsfulde Angreb have henledt Opmærksomheden saa meget stærkere paa Forløserens store Sidste-Dages Værk. Oppositionen i andre Nationer har høstet lignende Resultater. Angrebene have forvoldt en Del øjeblikkelig Fortræd, men det Gode, de samtidig have fremkaldt, vil forblive varigt.

Religionsfrihed hjælper vor Sag i Schweitz og Tyskland, hvor den lokale Indflydelse tidligere har været ugunstig. I Ungarn og Østerrig er vor Kirke anerkjendt; i Frankrig spredes Værket, og Paris er nu en af vore aabne Missionsmarker. Holland og Belgien give gode Frugter. Japan viser ingen Uvenlighed overfor vore trofaste Brødre, som virke der; det er forbundet med store Hindringer og stort Besvær for den kaukasiske Stamme at lære det meget vanskelige Sprog og at vænne sig til Japanernes Sæder og Skikke. Vanskelighederne synes tidt næsten uovervindelige, men Frugten af deres Flid giver dem en glædelig Opmuntring. Blandt Maorierne i New-Zealand, Indbyggerne paa Samoaøerne, de havaianske og Stillehavsøerne krones Virksomheden med stort Held. Sprogets Gave der er et fremtrædende og underfuldt Tegn paa Aandens Gaver i den Retning.

I vort eget Land nyde Ældsterne Respekt og Opmærksomhed, og der, hvor Pøbelaand og personlige Voldshandlinger en Gang rasede, møder man nu Gjæstfrihed og Tjenstvillighed, og Undersøgelse af vore Lærdomme træder istedet for Foragt og Uvillie. Dog hersker der endnu megen Misforstaaelse angaaende vort Budskab og vore Hensigter, og mange ellers intelligente Mennesker ere meget uvidende angaaende vor Karakter og vore Lærdomme. Dette fremgik tydeligt af den Protest, der rejstes imod det Sølvservice, som Folket i Utah, blandt hvilke der fandtes mange Tusind Søndagsskolebørn, vilde skjænke det nye Krigsskib „Utah“. Og Grunden til denne Protest var ingen anden end den, at en af Præsenterbakkerne var prydet med Billedet af Pionermonumentet af 1847, hvorpaa der fandtes en Statue af Folkets Leder, Præsident Brigham Young. Gaven blev imidlertid antaget, og derved undertryktes den hysteriske Modvillie, saa at Stapelafløbringen af det mægtige Skib vakte gode og velvillige Følelser overfor hele vort Folk og vor Stat.

Præsident Tafts Besøg her og hans inspirerede Tale blev højt paaskjønnet. Hans udmærkede og mesterlige Tale i vort Tabernakel angaaende Fred og Voldgift gjennemtrængte hvert Hjerte i den uhyre Forsamling og fandt et varmt Sted hos enhver Sjæl, der elsker universal Enhed og Broderskab. Hans Nærværelse og hans skarpe Iagttagelse af Stilling og Forhold her hjalp meget til at vække Forstaaelse af vore Hensigter og patriotiske Sentimenter, der ere saa ønskelige og nødvendige

for Utahs Velfærd. Det, som er godt for Staten, er ogsaa godt for den Sag, der er saa kjær for saamange af dens Folk, hvis Kjærlighed til deres Fødeland forbliver en Del af deres Religion.

Tabernakelkorets Tournee til New York og andre Stater i Østen har aabnet Øjnene paa Hundrede-Tusinder af Medborgere for det Faktum, at Mormonerne ikke ere de uvidende og ukultiverede Mennesker, som man har antaget, men derimod en intelligent Del af den store menneskelige Familie med Sjæle fyldte af Hensigter og Ønsker efter det Bedste, der findes. Vore Sangere smeltede Uvilliens Is, som Modfølelse og Bigotteri havde formet, og deres prægtige Musik aabnede en Kilde af gode Følelser, der forvandlede Haan og Spot til mægtige Bølger af hjertelig Velkomst og Bifald. Den store Fortryllelse, som Korets Optræden og Sang udøvede, var den Aand, der inspirerede den fuldkomne Harmoni, der betog deres store Tilhørerskares saavel Hjerte som Øre.

Opførelsen af Hotel „Utah" her i Staden saavelsom andre elegante Bygværker ere varige og højttalende Monumenter om det System, vi søge at befordre. Masser af Besøgende overbevises derved om, at Kjendsgjerninger tale højt for, at Mormonfolket ikke er religiøse Zeloter og Drømmere, men praktiske og progressive Arbejdere med Forretningssands, rede til at optage alle moderne Methoder og Forbedringer til det almindelige Bedste. Dette udmærkede Hotel er Virkeliggjørelsen af en Plan, som Profeten Joseph Smith fremlagde, da han anbefalede at bygge „Nauvoo Huset" som „en behagelig Bolig for Mennesker og et Hvilested for den trætte Vandrer, at han kan betragte Zions Herlighed". Det har allerede gjort meget godt i den forønskede Hensigt, og om end dets Bestyrelse og Drift ikke udføres af Kirken, saa er Ejendommen selv værdifuld og en Kredit til den Kirke, som mange af Aktionærerne tilhøre.

Den store Sejr for Afholdssagen i Utah, der resulterede i Ophævelse af Brændevinstrafikken i alle Mormon-Byer og mindre Stæder saavel som de fleste andre Stæder i Utah, er en af de mange Aarsager til Glæde og Tilfredshed i dette Aar og giver Haab om videre Fremgang i den kommende Tid. Ogsaa den Fremgang, som er gjort i Skolevæsenet, Udvidelsen af Distrikt- og Højskoler og Universiteter under Statens Tilsyn i Forening med den udmærkede, forøgede Tilslutning af vore Kirkeakademier, Kollegier, Normalskoler og andre Lærdomsinstituter, til hvilke der er ydet store Summer, har været en Opmuntring for dygtige og begavede Lærere og Professorer saavelsom for den opvoxende Ungdom og dens Forældre, der ere fyldte med Aanden af Lærdom og Oplysning.

Den rige Høst, vi have havt dette Aar, og det Held, der har kronet vor Sukkerindustri, Udvidelsen af vore Handelsforbindelser, Samarbejde med Folk af forskjellige Trosanskuelser til gjensidig Gavn og Fordel,

Forandringer til det Bedre i vort Kommunalstyre, den tiltagende Uvillie imod al Overtrædelse af Lov og Orden og Skærpelse af Lovene for at holde Overtrædere i Tømme, de paabegyndte Skridt med Hensyn til vore selskabelige Sammenkomster og Fornøjelser ved at sætte intelligent Morskab istedetfor Dans, Kortspil og dermed beslægtet Underholdning, ere alle Tegn paa Forbedring og Fremgang, og alle Menneskehedens Venner ville deri finde Aarsag til Glæde og Taknemlighed.

Arbejdet i Templerne for Levende og Døde er foregaaet i det hele Aar med kun faa nødvendige Ophold, og den Interesse, som de Sidste-Dages Hellige have vist ved Udøvelsen af de hellige Ordinancer, har i Sandhed behaget baade Gud og Mennesker. Genealogiske Oplysninger ere betydeligt forøgede, og derved ere de Hellige blevne istand til at opsøge deres Slægtlinier og forene Familiekjæden, saa at de kunne optage og fortsætte deres Vikar-Arbejde for hedengangne Slægter til Glæde og Tilfredshed for alle, hvem det vedrører.

Medens vi have havt stor Aarsag til Glæde og Tak, saa have vi ogsaa havt Sorg og Prøver. Dødens Le har nedmejet mangen trofast og tapper Sjæl. Adskillige trofaste Arbejdere i fremmede Missionsmarker have nedlagt deres Livs Byrde langt borte fra Hjem og de Kjære der. Naar det kunde lade sig gjøre, ere deres jordiske Levninger bragte hertil og stedet til Hvile i Familiens egen Begravelsesplads, og de Sørgende have alle Medforbundnes Sympathi. Fremragende blandt hensovede Stridsmænd i Herrens Hær ere disse trofaste Ledere i Israel: John Henry Smith, Raadgiver i det Første Præsidentskab, og John Smith, Kirkens præsiderende Patriark. Tabet af deres Nærværelse og Indflydelse er overmaade føleligt, men det giver Trøst i Sorgen, at vi veed, at de have fuldendt deres jordiske Mission og behøves paa den anden Side af Sløret. Andre store og gode Brødre og Søstre ere samlede med den store Skare, og medens vi føle Smerten over Tabet, saa bringer dog den Tanke Trøst og Vederkvægelse, at de ere lykkelige i den Sphære, hvor de nu bevæge sig blandt Salige og Helliggjorte.

I det forløbne Aar er der afsløret Monumenter for Oliver Cowdery, et af de tre Vidner til Mormons Bog og en Meddelagtig i guddommelig Ordination og himmelske Manifestationer, for Christian D. Fjeldsted, en stor skandinavisk Missionær, og for Orson Pratt, den berømte Taler, Skribent, Filosof og Pioner; og andre fremragende Forkæmpere for Himmelens Sandhed, som ere vandrede heden, ere værdige til speciel Omtale og fortjene at mindes som et Tegn paa vor Paaskjønnelse af deres heroiske Handlinger og store Fortjenester.

Den rige Lejlighed, som Pressen har givet os til Udbredelsen af historiske Fakta og Erklæringer om Sandheden vedrørende vor Tro og Virksomhed og til at modsige falske og ondskabsfulde Magasin- og Bladartikler, er bleven højligt paaskjønnet af retsindige Læsere blandt alle

Klasser og Trosbekjendelser. De ere Tegn paa den anstundne Tidsalder af Fred og Velbehag til alle Mennesker og egnede til at omstyrte Vildfarelse, Ondskab og Misrepræsentation. Vi ønske at yde Hjælp af al vor Styrke til at sprede sand Oplysning og gode Dyder, hvilke Kristus lærte og viste i sit Liv og sin Karakter, og vi hilse med Glæde enhver tilbagevendende Julefest som en stor Hjælp til at sprede den sande kristne Aand og Exempel.

Højtideligholdelsen af saadanne Tildragelser er passende og bør anbefales, men de bør være moderate, i den rette Tone og aldrig overdrives. Lad Festlighederne være rationale og Spøg og Skjemtsomhed holdes indenfor passende Grændser. Fattige bør erindres, Familier forenes, Misforstaaelser og Fornærmelser rettes og tilgives, Godgjørenhed praktiseres og Fjendskab underkues. Børnene bør glædes ved passende Gaver. Vi ønske hele Menneskeslægten alt Godt. Gud velsigne de Hellige, som have lovet altid at tjene ham. Maa hans Naade udgaa til alle Folk og Nationer. Maa Sandhedens Lys gjennembryde Verdens Mørke, og Fryd og Glæde jage Sorgen bort fra det besværede Hjerte og løfte den undertrykte og mismodige Sjæl til himmelsk Salighed. Og maa den glade Sang af Englekoret ved Frelserens Fødsel blive et universalt Omkvæd, som kan gjenlyde over den hele Jord og blive virkeliggjort i Menneskelivet, berede Vejen for Ankomsten af den store Konge, som skal regjere til evig Tid. En glædelig Jul til alle, fulgt af et lykkeligt og velsignet Nytaar!

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Chas. W. Penrose,
Det Første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Ældster ere hæderligt afløste fra deres Arbejde i den skandinaviske Mission med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem: N. Claudius Holst fra Aarhus, Lorenzo Jensen og Victor Mauritsen fra Aalborg Konference forlode Kjøbenhavn den 7. ds. Carl Evin Wilberg fra Kristiania, Joseph K. Nicholes og Alvin E. Olsen fra Kjøbenhavns Konference forlode Kjøbenhavn den 10. ds. Forannævnte 6 Brødre toge over Tyskland til Liverpool. Nephi Hansen fra Bergen, Hilmar M. Nelson og August O. Nelson fra Aarhus Konference. De to sidstnævnte forlade Esbjerg den 16. ds., og det hele Selskab afgaar fra Liverpool med Dampskibet „Grampion" den 19. Jan.

Alle disse Brødre fortjene Tak for godt udført Arbejde i deres Missionstid; særlig nævne vi Victor Mauritsen, som har været Dirigent for Aalborg Sangkor, og Alvin E. Olsen, som foruden at have været Konferencesekretær ogsaa det sidste Aar har ledet Kjøbenhavns Sangkor, der i hans Tid har udfoldet en betydelig Missionsvirksomhed ved at afholde Koncerter i Næstved, Slagelse, Søborg, Gjentofte og Helsingør foruden flere her i Staden. Han forlader nu Koret med de bedste Følelser af gjensidig Velvillie og Paaskjønnelse og vil længe mindes som en dygtig og ihærdig Leder, altid villig og rede til at gjøre sin Del til Korets Fremgang og Betydning.

Broder Nicholes er en ung Mand, der med Dygtighed og Paalidelighed har røgtet sit Embede som Missionens Sekretær; ved sit imødekommende Væsen og sin noble Vandel har han fæstet sig i Ældsternes og de Helliges Hjerter under sit 2 Aars Ophold i Kjøbenhavn. Hans store og hengivne Venneskare her giver ham sine bedste Ønsker med paa Vejen hjem. Han overlader Alt i fuldkommen Orden til sin Eftermand, Ældste P. W. Nielsen, der har virket som Missionær her i Staden det sidste Aar.

Kjøbenhavns Sangkor besøgte Helsingør Søndag den 17. December og afholdt i Hotel Phoenix's Festsal en vellykket Koncert i 2 Afdelinger, en om Eftermiddagen Kl. 2 og en om Aftenen Kl. 8. Begge vare velbesøgte af opmærksomme Tilhørere. Baade om Eftermiddagen og om Aftenen anvendtes en Del af Tiden af Præs. Andrew Jenson til at gjøre de Tilstedeværende bekjendte med Mormonismens Mening og Mission. Fra enkelte Autoriteters Side var der gjort Forsøg paa at hindre Koret i at optræde, da man gik ud fra, at Mormonernes Liv og Lære var skadelig for Folkets Moral, men alle Hindringer bleve ryddede tilside, og Alt forløb særdeles tilfredsstillende i alle Henseender. Koret besøgte det historiske Kronborg Slot og fik Tilladelse til at synge saavel i Slotskirken som fra et af Taarnene; de melodiøse og stemningsfulde Zionssange lød smukt ud over Øresund og i gamle Holger Danskes Haller, hvor i gamle Dage staalklædte Kæmper holdt deres Ridderfester. Uden Tvivl virkede Korets Optræden i Helsingør velgjørende paa manges Sind, som før ikke kjendte vort Folk og vor Kjærlighed til det Gode og Skjønne.

Søndagsskolernes Program for Februar 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier se Side 29 og 30 „Stjernen"s 60. Aarg. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

4. Lektie: Peter og Johannes kastes i Fængsel — Peter forsvarer sig frimodig for Raadet — vidner om Jesu Opstandelse — man truer dem, men lader dem gaa o. s. v. Ap. Gj. 4. Kap.
5. Lektie: Ananias og Saphiras Løgn og Død — Apostlenes kraftige Gjerninger — de sættes i Fængsel, men udlades ved en Engel — stilles for Raadet — Gamaliel kommer dem til Hjælp o. s. v. Ap. Gj. 5. Kap.
6. Lektie: Syv Fattigforsørgere udvælges — mange Præster tro — Stephanus gjør store Tegn — Jøderne kunne ej modstaa hans Aand, men de føre falske Vidner frem for ham. Ap. Gj. 6. Kap.

En anden god Ven af Mormonfolket taler.

Mr. Sam. H. Wood, Redaktør af Bladet „Uintaland", skriver i Julenumeret: „Den taabelige og uvise Optræden, som er udvist af en Forening af Kvinder i Detroit og Fakultetet af et Presbyterianer-kollegium i Virginia, har været til Fordel for Mormonkirken, men ikke for Staten Utah. Jeg er ikke Mormon og har ikke til Hinsigt at blive det. Jeg har altid været en Tilhænger af de orthodoxe kristne Kirker og føler nu, at jeg i min Alder kan være til større Nytte i disse, end hvis jeg forener mig med noget nyt Samfund; men naar den Kirke, jeg søger hen til, i den Grad forglemmer at lære Jesu Kristi Religion, at den heller anvender sin Tid og Energi til at nedrive andre Samfund, da finder jeg det umuligt at anerkjende den.

Efter min Opfattelse er Mormonreligionen en stor Religion; alle dens Trospunkter kan jeg maaske ikke fatte, men til Trods for den meningsløse Forfølgelse, som er rettet imod den, voxer den uhyre hurtigt, og om 50 Aar vil den være en mægtig Kirke. Jeg har anvendt en Del Tid til at studere denne Religion, og indtil nu har jeg ikke kunnet opdage Noget i Religionen selv, som nogen rettænkende Kristen ikke kan antage. Dersom de Kristne istedetfor at bekæmpe Mormonismen vilde søge at opbygge og gjøre deres Kirker ligesaa stærke som Mormonernes, vilde disse Kirker ikke komme saa langt bagud som nu. For nogle Søndage siden overværede jeg et Komunionsmøde hos Mormonerne, som ledede af unge Mænd og Drenge, af hvilke nogle ikke vare over 12 Aar gamle, og den Ytring kom til mit Sind: „Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gjerning?" I alle Møder hos Mormonerne er der Børn tilstede; mange af Talerne ere unge Mænd og Kvinder. Det er en Kirke af Arbejdere, og allerede i en tidlig Alder synes Religionen naturlig for dem. De orthodoxe Kirker gjøre derimod

Indtryk af kun at være bestemte for ældre Folk, og den yngre Del af Familien menes at komme ind i Himlen ved at hænge i de Ældres Frakkeskjøder. Kirker med en saadan Religion maa nødvendigvis uddø.

Dersom jeg ikke tager meget fejl, saa nære de orthodoxe Kirker i Utah ikke de bitre Følelser mod „Mormonerne" som dem i de østlige Stater, og dersom jeg havde Ledelsen af de orthodoxe Kirker her i Utah, saa vilde jeg foreslaa, at Venskabs højre Haand skulde udrækkes mod Mormonkirken ved offentligt at anerkjende den som en Gren af den store kristne Religion og lade den hjælpe til efter bedste Evne at opløfte og forbedre hele den menneskelige Familie."

Dette er et Raad, som passer lige godt baade her i Danmark og i Sverig og Norge. Hvis det blev fulgt, vilde herlige Frugter vise sig; thi Fordragelighed og Liberalitet gjøre altid Verden bedre og Menneskene mere lykkelige. Red.

Missionærernes Rapport for December 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	16	5864	103	2011	289	57	14		2
Alma Petersen	Aarhus	21	5407	84	2245	371	86	14		3
Oluf J. Andersen	Kjøbenhavn	22	8781	246	5818	467	104	14	6	7
Christen M. Jensen	Bergen	14	4715	203	2292	503	70			
Peter C. Rasmussen	Kristiania	28	10000	102	5000	569	170	4	2	
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	1790	98	758	175	46			1
Totalsum for Missionen		110	36557	836	18124	2374	533	46	8	13

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).